

mune, vedbliver at være skattepligtig til denne indtil Skattehalvaarets Udgang.

Ved Ændringsforslag Nr. 3 mener vi at have løst et gammelt Stridsspørgsmaal eller, om jeg saa maa sige, imødekommet et gammelt Ænske fra forskellige kommunale Myndigheder, nemlig Spørgsmaalet om Søfolks Skattepligt. Man vil sikkert fra alle Sider erkende det rimelige i, at disse Søfolk i samme Udstrækning som andre bliver skattepligtige, men det er i mange Tilfælde, navnlig for ugifte Søfolks Vedkommende, vanskeligt at faa dem sat i Skat. Nu bestemmes det, at de bliver skattepligtige til Hjemstedskommunen, hvis de ikke paa sædvanlig Maade er sat i Skat til en Opholdskommune. Men da det er os klart, at det i mange Tilfælde kan være tvivlsomt, hvilken Kommune der er Hjemstedskommune, skal Indenrigsministeren i saadanne Tvivlstilfælde afgøre dette Spørgsmaal.

Ændringsforslag Nr. 4 tilsigter at tydeliggøre en Bestemmelse, og ved Ændringsforslag Nr. 5 søger man at indføre de samme Regler for Enker, Døds- og Konkursboer, som vi har i Statsskatteloven.

Ved Ændringsforslag Nr. 9, der er stillet af et Flertal, ændres Bestemmelsen om Børnefradraget derhen, at man i Landkommuner kan fastsætte Børnefradraget fra 100 til 200 Kr. og i Købstadkommuner med dermed i Forbindelse staaende Landdistrikter fra 200 til 300 Kr. Vi mener, der er Grund til at give Kommunalbestyrelsen en vis Bevægelsesfrihed her under Hensyn til de økonomiske Forhold, Prisniveau og Levevilkaar paa Stedet. Jeg skulde i øvrigt mene, at naar man nu har fastsat 400 Kr. for København, er der et meget passende Forhold til Stede i saa Henseende.

Ændringsforslag Nr. 10 omhandler, som sagt, Bestyrelsesmedlemmers Erhvervsskattepligt.

Ved Ændringsforslag Nr. 11, der er stillet af et Flertal, Venstre, Konservative og Radikale, præciseres noget nøjere visse Bestemmelser angaaende Erhvervsskattepligt. Vi mener, det er rimeligt, at det defineres, hvad man forstaaer ved fast Ansættelse, og at det da defineres som Ansættelse med Maanedsløn og mindst 14 Dages Opsigelsesvarsel. Endelig bestemmes det, at ogsaa Arbejdere i de frie Erhverv, der er erhvervsskattepligtige, skal have deres Arbejdssted i Erhvervskommunen for at blive skattepligtige til denne. Vi mener, at en saadan Bestemmelse i mange Tilfælde vil gøre det lettere, end det er nu, at

afgøre, hvorvidt en saadan Person er erhvervsskattepligtig eller ikke.

Ved Ændringsforslag Nr. 15 bestemmes, at ikke alene den skattepligtige Person, men ogsaa hans Opholdskommune kan kræve, at den erlagte Erhvervsskat fradrages i vedkommendes erhvervsskattepligtige Indtægt.

Ved Ændringsforslag Nr. 16 er Udvalget enedes med Ministeren om, at Afgørelser i Erhvervsskattespørgsmaal skal kunne indankes fra de nuværende Myndigheder til Indenrigsministerens Afgørelse, for at vi i Spørgsmaal af principiel Natur kan faa ensartede Afgørelser, hvilket langtfra er Tilfældet under de nuværende Forhold.

Ændringsforslag Nr. 19 indfører en Bestemmelse svarende til den, vi har i Statsskatteloven, at Foreninger, der forarbejder deres Medlemmers Produkter, bliver skattepligtige for den Del af Virksomheden, der bestaar i Detailsalg fra Butik.

Den Paragraf, det særlig har været vanskeligt at naa til Enighed om, er § 16, der omhandler Retten til at tilbageholde Skatten i ugifte Skatteydere Løn. Vi har fra alle Sider fundet det betænkeligt at udvide denne Bestemmelse til ogsaa at omfatte gifte Skatteydere. Arbejdsgiverne er i Regelen ret kede af den Bestemmelse, der her er Tale om, men det er dog den almindelige Opfattelse, at vi i størst mulig Udstrækning skal have de Skatter ind, som nu en Gang er paalignet, og at det er urimeligt, at Skatteydere i Almindelighed og ugifte i Særdeleshed ved at flytte søger at unddrage sig deres Skatteydelse. Der har været nogen Tvivl om, i hvilken Udstrækning Arbejdsgiverne er erstatningspligtige, hvis de ikke efterkommer det Krav, her er Tale om, hvis de altsaa ikke tilbageholder Skatten i Arbejderens Løn. Vi er enedes om en Affattelse, der præciserer, at de skal tilbageholde denne, selv om der ikke har været foretaget Udpantning, men Arbejdsgiveren bliver kun erstatningspligtig i det Tilfælde, hvor der har været foretaget Udpantning hos vedkommende og der er givet ham skriftlig Meddelelse derom. Endelig har vi i denne Paragraf bestemt, at Bøderne kun omfatter de almindelige Forsømmelser, og disse Bøder er væsentlig nedsat.

Ved Ændringsforslag Nr. 22 indføres den Bestemmelse, som allerede gælder med Hensyn til Indkomstskatten til Staten, at hvis en Person har betalt for meget i Skat, faar han 5 pCt.s Rente af den for meget erlagte Skat.